

Rozděšená, zelená uhání Vltava pod mostem. Jak rozehnuté šalupy dnem vzhůru, hřeben ověšen plesnivinou, krčí se na pobřeží chalupy chudáků. Za jejich čarou na náspu je řada trojposchodových obecních domů. A že už včera někdo strhl německou tabulku, vede tu přes řeku most beze jména, stejně anonymní jako ti, kdo v jeho obou koncích i uprostřed postavili tři barikády z převržených tramvajů, továrních bedniček plných šroubů, z obrovských rolí rotačního papíru, jenž tiše polyká kulky, z žulových chodníkových obrub. Asfalt jízdni dráhy je do leskla vyprán deštěm.

„Asfalt je blbost,“ proklínali mužští, „jestli nám to tu Němci nabourají, tak jen pro ten pitomej asfalt!“

„Ty chlapi na obci vůbec nemaj fantazii, jakživo je nenapadlo, k čemu by mohly být dobrý takový správný žulový kostky!“

Němci jsou na druhé straně řeky, neviditelní v kuteravých rounech háječků na kopcích, krytí zelení vilových zahrad. Od sobotního odpoledne pálí z kulometů na bližší konec mostu. V opuštěné tramvaji řinčí rozbité sklo. Mostní lampy se rozstříkují jak pampeliškové semínky.

„Bez barikád jsme v troubě!“ bylo mužským jasnou už v sobotu, ještě dřív, než to slovo vyřkl rozhlas. Do nedělního rozednění stály na mostě tři, a dlouhá procesí rozmoklých ženských s rukama černýma zemí, nevyspalá a rozražená vnitřní zimou, se vracela ke kuchyňským kamnům rozdělat k snídani.

„Kdo bude držet první barikádu?“

„Předevsím taková, co sloužili na vojně!“